

Az Arrakis forgástengelye merőleges a körpályája sugarára. A bolygó maga nem gömb alakú, inkább egy, az egyenlítője táján kihasasodó, s a sarkain behorpadó bűgőcsigára hasonlít. Az embernek az az érzése, mintha valamikor az ősidőkben mesterséges beavatkozás eredményeképpen jött volna létre.

AZ ARRAKISRA DELEGÁLT HARMADIK CSÁSZÁRI VIZSGÁLOBIZOTTSÁG JELENTÉSE

A porfüggöny mögül sütő két hold sejtelmes fényében fremen rohamosztigosok szökelltek a sivatagi sziklák között. Beleolvadtak a vad vidékbe, mintha maguk is ugyanabból az anyagból lettek volna gyúrva – zord táj, zord emberek.

Halál a Harkonnenekre! A közel húsz fős fegyveres különítmény minden tagja ugyanerre tett fogadalmat.

A pirkadat előtti csendben Stilgar, sudár termetű, fekete szakállas vezetőjük, nesztelen léptekkel osont előre legderekabb harcosai élén. *Árnyakként kell mozognunk a sötétben. Késes árnyakként.*

Stilgar felemelt kézzel megálljt intett némán lopakodó csapatának. Hallgatózott, a sivatag lüktetésére fülelt. Csupakék tekintetét körülhordozta a magasba törő sziklafalakon, melyek óriási őrszemekként rajzolódtak ki az égbolton. Ahogy a holdak tovaördültek égi pályáikon, a hegyoldalak mintegy megelevenedtek a pillanatonként alakjukat változtató, fekete csápoknak tűnő árnyékoktól.

Az emberek megindultak egy sziklagerinc mentén, sötétséghez szokott szemük könnyedén kivette a meredek kaptatóba vágott ösvényt. A terep különös módon ismerősnek tűnt, pedig Stilgar sosem járt erre. Apja leírása alapján tájékozódott, ugyanazt az útvonalat követte, amit őseik is Hadith sziecsbe – a hosszú ideje lakatlanul álló, rejtett településre –, mely hajdan a legnépesebb volt valamennyi közt.

Hadith – az elnevezés egy régi fremen énekből származott, ami elregélte, miként maradtak fenn elődeik a sivatagban. Stilgarnak, akárcsak a többi fremennek, a lelkébe vésődött a történet... árulásról és viszályokról, amik a Dúnén megtelepedett Zenszuni Vándorok első nemzedékeit sújtották. A legendák szerint itt kezdődött minden, ebben a szent sziecsben.

De lám, a Harkonnenek meggyalázták ősi kegyhelyünket!

Stilgar harcosait mélységesen felháborította e szentségtörés. Otthon, Vörös-fal sziecsben, egyre szaporodtak a rovások egy lapos kövön, amire a rohamosztigosok levágott ellenségeik számát jelölték föl, s tudták, ma éjjel még több ki-ontott vérű brigantival szaporítják a sort.

A menetoszlop jó iramban nyomult Stilgar után, fel a kavicsos ösvényen. Igyekezniük kellett, hisz közeledett a hajnal, s sok munka várt még a végrehajtókra.

Harkonnen báró itt, a Császár okvetetlenkedő kémeit kijátszva, Hadith sziecs üresen álló barlangüregeiben rejtette el illegális fűszerkészletei egyikét. Az el-sikkasztott nagy értékű melanzsmennyiség nem volt feltüntetve egyetlen, a Császárnak továbbított leltári jegyzékben sem. Shaddam nem sejtett semmit. Ám a sivatag lakói elől a Harkonnenek nem tudták eltitkolni efféle ügyeskedéseiket.

A hegy tövében megbúvó nyomorúságos faluba, Bar Es Rashidba a Harkonnenek fülelőőrsöt telepítettek, és feljebb, a sziklák közé is állítottak öröket. Mindez azonban nem jelentett akadályt a fremenek számára, hiszen rég kiépí-

tették már a hegy gyomrába vezető aknáikat és bejárataikat. Saját, titkos útvonalait...

Stilgar talált egy bevágást a sziklafalon, ami a Hadith sziecsbe vezető rejtett nyílás közelére utalt. A tompa fényben sötét foltot pillantott meg egy kiszögellés alatt. Négykézlábra ereszkedve tapogatózni kezdett a sötét mélyedésben, s rá is lelt a bevezető nyílásra. Hűvös volt és nedves, az ajakzár hiányzott. *Pazarlás.*

Éles fénynek, öröknek semmi nyoma. Stilgar bekúszott az üregbe, s egyik lábát előre nyújtva durván faragott lépcsőfokra akadt, amin megvetette a talpát. Másik lábával további fokokat érzékelt – lefelé vivő lépcsősor volt. Beljebb halvány, sárgás fényt lehetett kivenni, ahol a folyosó jobb felé lejtett. Stilgar feltartott kézzel intett a mögötte jövőknek, hogy kövessék.

Az elnagyolt lépcső aljában régi, lapos tálat vett észre. Kihúzta orrdugóit – a szagáról ítélve nyers hús volt benne. Csalétek lett volna kisebb ragadozóknak? Netán csapda? Stilgar megdermedt, körbepillantott. Érzékelőket keresett. Talán már működésbe is lépett valami csendes riasztórendszer? Lépések ütötték meg a fülét, majd egy részegen dűnnyögő hang. – Megint egy. Puffantsuk le a nyavalyást!

Stilgar és a két másik fremen egy szemvillanás alatt beugrottak egy oldalfolyosóba, s kirántották tejfehér élű kriszkésüket. Maulapisztolyokkal túl nagy zajt csapnának ebben a zárt térben. Amikor a két, fűszersörtől búzló Harkonnen-őr eltrappolt mellettük, Stilgar és társa, Turok, hátulról rájuk vetették magukat.

Mielőtt a két szerencsétlen megnyikkanhatott volna, a fremenek elmetstették a torkukat, majd nedvszívó kendőket szorítottak a vágott sebekre, hogy felitasák a kiömlő értékes vért. A fremenek követhetetlenül gyors mozdulatokkal szedték el kézifegyvereiket is a még rángatózó öröktől. Egy lézerpuskát Stilgar maga kapott kézbe, egy másikat pedig Turok markába nyomott.

Halvány fényű katonai parázsgömbök lebegtek odafent a mennyezeten. A rohamosztag folytatta útját a járatokban, az ősi sziecs belseje felé. Amikor elhaladtak egy szállítószalag mellett, ami a titkos raktárban való anyagmozgatást szolgálta, Stilgar fahéjszagot észlelt – a melanzs jellegzetes illatát –, ami egyre erősödött, ahogy a csapat közeledett a barlang közepe felé. Errefelé a parázsgömbök halvány narancsfényűre voltak beállítva sárga helyett.

A folyosókon, a falak mentén emberi koponyák, oszlófélben lévő tetemek heverték – nemtörődöm módon félrehajított hadizsákmányként. Stilgar harcosai ingerülten mormogtak egymás közt, felbőszítette őket a látvány. Lehet, hogy fremen foglyok voltak, vagy falusiak, akiket a Harkonnenek passzióból öldöstek halomra. Turok villámló szemmel tekintgetett szerteszét, az ellenség véreire szomjazott.

Stilgar óvatosan lépkedett tovább előre, ugyanis beszédhangok, csörgés-zörgés zaja kúszott a fülükbe. Egy fülkéhez értek, amit alacsony kőkorlát szegélyezett, s ahonnan jókora barlangüreg tárult a szemük elé. Stilgar elképzelte, ahogy hajdan, a régmúlt időkben, sok ezrével tolongtak a sivataglakók odalent a tágas térség fenekén, mielőtt a Harkonnenek... mielőtt a Császár... mielőtt a fűszermelanzs lett a világegyetem legértékesebb árucikke.

Az üreg közepén nyolcszögletű, sötétkék és ezüst színű, rámpákkal behálózott szerkezet magasodott. Kisebb, hozzá illesztett állványok vették körül, amik közül az egyik építés alatt állt; plasztmetál alkatrészek heverték mindenfelé, s hét munkás erősen dolgozott valamin.

A rohamosztagosok visszahúzódtak az árnyékba, majd leosontak a lépcsőn a barlang aljára. Turok és még néhány fremen, kezükben az elkobzott fegyverekkel,

más-más fülkékben foglaltak el állásokat. Három harcos felóvakodott a nyolcszögű szerkezetet körülvevő pallókon. Odafent eltűntek szem elől, aztán amikor újra előbukkantak, gyors kézjelekkel integettek Stilgarnak. Hat őrt máris eltettek láb alól, s mindezt halálos, néma csöndben – kriszkéseik nesztelenül öltek.

Immár nem volt szükség további rejtőzködésre. Két fremen maulapisztolyt szegezett a meghökkent építőmunkásokra, és feltuszkolta őket a lépcsőn. A megtört tekintetű munkások vonakodva engedelmeskedtek, mintha nem igazán érdekelt volna őket, korábbi, vagy újabb fogva tartóik parancsát kell követniük.

A rohamosztagosok átjárók után kutatva rábukkantak egy szállásra, ahol vagy kéttucatnyi lerészegedett őr hortyogott szanaszét dobált fűszersörös palacok között. A nagy termet átható melanzsszag lengte be.

A fremenek szitkozódva, késeikkel hadonászva rárontottak az alvó katonákra, rugdosták, püfölték, ahol érték őket, fájdalmas, de nem halálos sebeket ejtve rajtuk. A tántorgó Harkonneneket lefegyverezték, majd belökdösték a központi üregbe.

Stilgar berzenkedve méregette a támolygó, italtól kába jómadarakat. *Az ember mindig méltó ellenfélre számít. Ám ez itt nem egyéb hitvány csürhénél.* A gazemberek ahelyett, hogy szigorúan őrizték volna a gondjaikra bízott fűszert ebben az erődített barlangraktárban, a báró sörét nyakalták – annak tudta nélkül, persze.

– Ezek mind kínhalált érdemelnek – villant sötéten Turok szeme a parázsgömbök halvány fényében. – Lassú kínhalált. Láttad, mit műveltek a foglyaikkal.

– Majd később – figyelmeztette Stilgar. – Előbb dologra kell fognunk őket.

Fekete szakállát húzkodva fel-alá járkált az egybeterelt Harkonnenek előtt. A felőlük áradó bűz – a félelem és a verejték szaga – kezdte elnyomni a melanzsét. Stilgar a vezetőjük, Liet-Kynes tanácsára visszafogott, kimért stílusban a következő fenyegetést intézte hozzájuk: – Ezzel a titkon felhalmozott fűszerkészlettel törvénybe ütköző vétséget követtetek el, megszegtétek a Császár parancsát. Ezennel lefoglalom a helyszínen talált teljes melanzsmennyiséget, és jelentem a Kaitainnak.

Liet, nemrég kinevezett császári planetológusként, éppen a Kaitainra utazott, találkoztót szeretett volna kieszközölni IV. Shaddam Padisah Császárnál. Stilgar, az egyszerű sivataglakó számára felfoghatatlan távolságnak tűnt a galaxison átívelő, hosszú utazás a császári palotába.

– Ki állít ilyet? Egy fremen? – vigyorgott bambán az őrkapitány, egy alacsony, reszkető állú, kopaszodó figura.

– A Császár. Az ő nevében vesszük birtokba. – Stilgar majd felnyársalta indigókék szemével. A vörös képű kapitánynak azonban annyi sütnivalója sem volt, hogy megijedjen. Nyilván nem hallotta még, hogyan veszik kezelésbe a fremenek a hadifoglyaikat. De hamarosan megtudja.

– Nyomás, rakodjatok ki a silókból! – dörrent rájuk Turok a közelben ácsorgó, elkönfiskált munkások mellől. Amelyik nem volt túlságosan kimerült, láthatóan felderült, látván, hogy iszkoltak a Harkonnenek teljesíteni a parancsot. – Hamarosan itt lesznek a toptereink, hogy felvegyék a fűszert.

Miközben a felkelő nap perzselő hőséggel árasztotta el a sivatagot, Stilgar feszülten téblábolt a barlangban. A Harkonnen-foglyok már órák óta cipekedtek. Elhúzódott ez a rajtaütés, de sokat is nyernek majd vele.

Turok és társai szünet nélkül rajta tartották fegyvereiket a mogorva Harkonnen-örökön, akik hordták, egyre hordták a melanzsal teli ládákat a zakatoló futószalagokra, melyek a barlangnyílásoknál kialakított felszállóhelyekig vezettek. Odakint a fremen rohamosztigosok pedig rakták az ornitopterekbe a tengernyi kincset, amin egy egész világot vehettek volna maguknak.

Ugyan mit akarhatott a báró ilyen vagyont érő melanzsal?

Délben, pontosan terv szerint, Stilgar robbanásokat hallott a hegy lábánál fekvő falu, Bar Es Rashid felől – annak jeleit, ahogy a második fremen akciócsoport jól szervezett támadást intézett a Harkonnen-őrállomás ellen.

Négy jelzés nélküli ornitopter körözött kecsesen, csattogó szárnyakkal a sziklaerőd felett, míg Stilgar emberei le nem navigálták őket a leszállóparkányokra. A kiszabadított építőmunkások a fremen kommandósokkal együtt szépen felpakolták rájuk a kétszeresen is lopott melanzsot.

Az akció a végéhez közeledett.

Stilgar felsorakoztatta a Harkonnen-örököt egy sziklakiszögellés peremén, ami alatt messze a mélyben, Bar Es Rashid porlepte kunyhói látszottak. A spicces őrkapitány – órákon át tartó gürcölés és elfojtott idegeskedés után – mostanra kijózanodott, s csapzott hajjal, riadtan tekintgetett fogva tartóikra. Az előtte álló Stilgar mélységes megvetéssel bámult le rá.

Majd se szó, se beszéd, előrántotta kriszkését, s a szeméremcsontjától a szegycsontjáig félbe hasította a zömök fickó testét. A kapitány hitetlenkedve, tátott szájjal meredt kiömlő vérére, kiömlő beleire.

– Pocsékba megy a nedvesség – dünnyögte Turok Stilgar mellett.

Néhány pánikba esett Harkonnen-fogoly megpróbált eliszkolni, de a fremenek utánuk vetették magukat, s kit lehajítottak a szakadékba, kit ott helyben agyonszúrtak éles pengéikkel. Azokat, akik nem hátráltak meg, gyorsan és fájdalommentesen küldték a másvilágra. A gyávákra a fremenek több időt szántak.

A meggyötört tekintetű építőmunkásokkal felrakatták a hullákat – még a folyosókban talált oszló tetemeket is – az ornitopterokra. Odahaza, Vörösfal sziecsben, Stilgar népe majd kezelésbe veszi a holttesteket a lepárlókban, hogy kinyerjék minden csepp vizüket a törzs javára. A meggyalázott Hadith pedig háborítatlan, csupán kísérteteklakta település lesz megint.

Figyelmeztetőül a bárónak.

A topterek fekete madarak módjára egymás után a magasba lendültek értékes terhükkel. Utánuk – küldetésük végeztével – Stilgar osztaga is távozott, szaporán lépdelve a délutáni forróságban.

Majd amikor Harkonnen bárónak tudomására jut, hogy megfűjták a titkos fűszerkészletét és leöldösték az embereit, nyilván meg akarja majd torolni Bar Es Rashidon – pedig szegény falusiaknak semmi közük sem volt a raktár kifosztásához. Stilgar szilárdan eltökélte, a falu egész lakosságát áttelepíti egy távoli, biztonságos sziecsbe.

Ott majd a foglyul ejtett munkásokkal egyetemben, jó frement nevelnek belőlük – vagy likvidálják, amelyikük nem elég együttműködő. Ahhoz képest – vélte Stilgar –, amilyen nyomorúságos körülmények közt tengődtek Bar Es Rashidban, ezzel szívességet tenne nekik.

Csak térjen haza Liet-Kynes a Kaitainról, miután tárgyalta a Császárral, bizonyára roppant elégedett lesz mindazzal, amit a fremenek itt véghez vittek.

Könyörgöm, légy kegyes, Sire!

Bocsánatodért esedezem, Sire!

IV. Shaddam Corrino Császár többnyire unalmasnak találta napi teendőit. Eleinte borzongató izgalommal töltötte el, hogy az aranyoroszlános trónuson ülhetett, mára azonban, ahogy végigtekintett a császári trónterem nyüzsgő forgatagán, a hatalom vonzaskörébe törekvő talpnyalókon, nemigen látta őket másnak, mint édes cefrére gyűlő csúszómászóknak. Már zsongott a feje a kérévényező indítványaitól, javaslataitól, s hol teljesítette, hol nem teljesítette, amiért épp folyamodtak.

Méltányos eljárást követelek, Sire!

Csak egy pillanatra figyelmezz rám, Sire!

Koronahercegként Shaddam hosszú éveken át tervezgetett, fondorkodott, hogy megkaparinthassa a trónt. S íme, most egyetlen csettintésére nemesi rangra emelkedett egy arra méltó közember, világok pusztultak el, vagy Nagy Házak tűntek el a süllyesztőben, mert hatalmában állt parancsot adni erre.

De még az Ismert Univerzum Császára sem uralkodhatott kizárólag a saját tetszése szerint. Mindenfelől egyéb politikai érdekcsoportok gyakoroltak nyomást rá. Az Űrligának ugyanúgy megvoltak a maga érdekei, ahogyan a Kereskedő Házak Általános Fejlesztő Társasága – röviden KHAFT – elnevezésű intergalaktikus kereskedelmi konglomerátumnak is. Még jó, hogy a nemesi családok legalább annyit civakodtak egymással, mint amennyi összeütközésbe vele, a Császárral keveredtek.

Kérlek, hallgass meg, Sire!

Légy kegyes, Sire!

Kezdetben a Bene Gesserit támogatásával sikerült megszilárdítania uralmát. Az utóbbi időben azonban a boszorkányok – köztük a saját felesége is – összeúgtak a háta mögött, s a maguk rejtélyes cselszövényeivel belebabráltak a birodalmi erővonalak szövetébe.

Könyörgöm, hallgasd meg a kérésem, Sire!

Csupán jelentéktelen apróságról lenne szó, Sire!

Csak hozna már eredményt a rég várt Amal-terv – az Ixen folyó titkos mesterségesfűszer-fejlesztés –, azzal egy csapásra átformálná az Impérium arculatát! – Amal...! – Varázslatosan hangzott. A név azonban csak egy dolog, a valóság az egészen más.

Az Ixről kapott legfrissebb jelentések reményt keltőek voltak. A nyavalyás tleilaxiak végre azt állították, a kísérleteik sikerre vezettek. Shaddam alig várta, hogy megérkezzen a végső bizonyíték: a minta. Fűszer... az egész roppant Impériumban minden zsinór, amivel a bábukat mozgathatta, fűszerből volt. *Hamarosan meglesz a saját fűszerforrásom, az Arrakis meg ott rohadjon meg, ahol van!*

Hidar Fen Ajidica kutatómester sosem merészelné alaptalan igényeket támasztani. Mindazonáltal Hasimir Fenring grófot – gyermekkori cimboráját s minden hájjal megkent, agyafúrt cinkostársát – elküldte az Ixre, hogy szaglásszon körül.

A sorsom a kezedben van, Sire.

Éljen soká jó Császáruk!

A kristálytrónusán ücsörgő Shaddam szája titokzatos mosolyra húzódott, aminek láttán végigfutott a hideg a kérvényezők hátán.

Mögötte két aranyflitteres ruhát viselő, rézbőrű udvarhölgy meggyújtotta a trónt körülvevő ionfáklyákat. A sistergő lángok vakító, kékeszöld gömbvillámok módjára lobogtak, belekáprázott az ember szeme, ha látta. A levegő megtelt zivatart idéző ózonszaggal, sistergéssel.

Shaddam a szokásos pompa és ceremónia kíséretében majd egy óra késéssel érkezett a trónterembe – nehogy ezek a szálnalmas koldusok azt képzeljék, a látogatásuknak bárminemű jelentőséget tulajdonít. Ezzel szemben a kérvényezők kötelesek voltak percre pontosan megjelenni, különben törölték őket az előjegyzési ívről.

Ekkor előlépett Beely Ridondo udvari kamarás, kinyújtotta echopálcáját, és megkoppintotta a fényezett kőpadlót. A palota is beleremegett, olyan csengés-bongás támadt. A kopaszodó Ridondo felsorolta Shaddam vége-hossza nincs neveit és címeit, majd az ülést megnyitottnak nyilvánította. Ezután nesztelen léptekkel, sebesen visszahúzódott az emelvény mögé.

Shaddam, keskeny arcán zord pillantással, előredőlt, s kezdetét vette egy újabb nap a trónon...

A folytatás azonban pontosan olyan volt, amitől tartott: csip-csup ügyek egyre-másra. De Shaddam erőt vett magán, igyekezett együtt érzőnek látszani, nagy uralkodóhoz méltón. Máris számtalan történész dolgozott – császári utasításra – azon, hogy élete és uralma dicső fejezetei kellő hangsúlyt kapva meg legyenek örökítve.

Ridondo kamarás rövid szünetet tartott, s feltekintett a tárgyalásra kitűzött ügyek jegyzékéről. Shaddam erős fűszerkávét kortyolgatott, élvezte, ahogy a melanzs feltölti energiával. A szakács ez egyszer felségesen készítette el. A díszes, egyedi mintázatú csésze olyan törekenynek tűnt, mintha csak tojáshejéből lett volna. Minden egyes porceláncsészét, miután Shaddam ivott belőle, összetörtek, nehogy valaki más is részesülhessen ama kiváltságban, hogy használhassa.

– Megbocsáss, Sire – meredt Ridondo ugyanazzal a kifejezéssel arccal a Császárra, amivel a legbonyolultabb neveket is el szokta darálni, bele se pillantva jegyzeteibe. A kamarás, aki Mentátokat megszégyenítő, kivételes emlékezőtehetséggel volt megáldva, minden nehézség nélkül nyomon tudta követni a császári fogadónap egymást következő fázisait. – Egy most érkezett látogató azonnali meghallgatást kér fenségedtől.

– Mindig ezt mondják. Melyik Ház képviselője?

– Nem a Landsraad tagja, Sire. És nem is a KHAFT vagy a Liga tisztviselője.

Shaddam felmordult. – Akkor minek szaporítod a szót, kamarás? Közemberekre nem fecsérlem az időmet.

– Éppenséggel... nem mondható közembernek sem, Sire. Liet-Kynes a neve és az Arrakisről jött.

Shaddamot mérhetetlenül bosszantotta, ha valaki pimaszul azt képzelte, egyszerűen besétálhat ide és odatolakodhat a Millió Világ Császára elé. – Ha csevegni támad kedvem azzal a sivatagi söpredékkal, majd én üzenek értük.

– A császári planetológusod az, Sire. Még atyád jelölte ki az ő apját erre a posztra, hogy tanulmányozza a fűszert az Arrakison. Úgy tudom, számtalan jelentést küldtek az idők folyamán.

– Unalmas iromány volt mind – ásított a Császár. Már emlékezett a különönc Pardot Kynesra, aki úgy ottragadt az Arrakison, hogy élete java részét ott töltötte,

s miközben kötelességeit elhanyagolta, beolvadt a bennszülöttek közé – a port és a hőséget választva a Kaitain pompája helyett. – Már nem érdekelnek a sivatagok. *Különösen amióta karnyújtásnyira kerültem az amalhoz.*

– Megértem, hogy fenntartásaid vannak velem szemben, Sire, de nem tudhatjuk, mekkora befolyása van Kynesnek a sivatagi munkásokra. Ha hazamegy és felhecceli őket, még általános sztrájkba kezdenének, amitől visszaesne a fűszertermelés, Harkonnen báró pedig szorult helyzetbe kerülne. Mentem küldetne is sardaukar segédcsoportokért, akkor aztán elszabadulna a pokol...

Shaddam feltartotta gondosan manikűrözött kezét. – Elég! Értem már. – A kamarás, ha belelendült, napestig tudta sorolni a lehetséges következményeket. – Ereszd be. Előtte azonban sikáljátok le róla a koszt.

Liet-Kynes, jóllehet lenyűgözőnek találta az impozáns császári palotát, más arányokhoz, másféle szépségekhez volt szokva. A Dúne határtalan térségeinél nem ismert megkapóbb, felemelőbb látványt. Ő féktelenül tomboló Coriolis-viharokkal nézett farkasszemet. Óriási homokférgeken száguldozott. S ámulva figyelte, hogyan kapaszkodnak meg a növényi élet csírái a legellenségesebb, leg-sivárabb természeti körülmények között.

Hogy is vetekedhetett volna egyetlen ember – még ha kincset érő trónuson ült is – mindama nagyszerűséggel!

Kynes bőre olajosan fénylett a kenőcsöktől, amikkel a szolgák bepacsomagolták. A haja virágillatú parfümöktől szaglott, s egész teste dezodoroktól bűzlött. Egy fremen szólás szerint a homok tisztán tartja a testet és a lelket. El is határozta, amint hazaér, meztelenül meghempereg a homokban a dúnék között, aztán kiszellőzteti a fejét a csípős szélben, hogy megint tisztának érezhesse magát.

Mivel ragaszkodott bonyolult szerkezetű cirkoruhájához, a biztonságiak szét-szerelték és kívül-belül gondosan végigböngészték – rejtett fegyverek és lehallgatókészülékek után kutatva. Az alkatrészeket letisztogatták, megolajozták, s a gondosan impregnált felületeket bevonták valamiféle ismeretlen vegyi anyaggal, úgy adták vissza a gazdájának. Kynes szinte biztosra vette: sivatagi védőöltözetének életbetartó rendszerét úgy szétcincálták, hogy sose fog rendesen működni. Dobhatja a szemétre. Ilyen pazarlást!

Minthogy azonban ő volt nagy prófétájuk, Umma Kynes fia, tudta, a fremenek versengeni fognak a megtiszteltetésért, hogy új öltözetet varrhassanak neki. Hisz egy cél lebegett mindnyájuk előtt: a Dúne jóléte és jövője. Mindazonáltal Kynes volt az egyetlen, aki a Császár elé járulhatott, hogy követeléseiket előterjessze.

Ez az udvari népség olyan értetlen.

Liet tereptarka csappaköpenye lobogott mögötte, ahogy a trónterem felé igyekezett. Az itteniek ugyan elnyútt pokrócnak vélhették, ő mégis úgy viselte, mint ha csak királyi palást volna.

A kamarás kurtán bejelentette az érkezőt – egyenesen sértődöttnek tűnt, amiért a planetológus neve mellett nem volt elegendő nemesi cím vagy rangjelzés. Kynes *temagcsizmás* lábbal csörtetett előre, olyasmire, hogy kecses járás, nemigen adott. Az emelvény előtt megállt, s meg se hajtotta magát, nyomban belefogott a mondókájába. – Shaddam Császár, fontos közlendőim vannak a fűszer-ről és az Arrakisról.

Az udvaroncok elképedtek ekkora vakmerőségen. A Császár megdermedt, észrevehetően megrökönyödött. – Merész vagy, planetológus. Hátrább az aga-

rakkal! Gondolod, épp egy ilyen alapvető kérdésben ne tudnám, mi folyik a Birodalomban?

– Azt gondolom, Sire, a Harkonnenek folyamatosan félretájékoztatnak, miközben ravasz propaganda mögé rejtik alávaló mesterkedéseiket.

Shaddam felvonta vörös szemöldökét, s előredőlt. A planetológus felkeltette az érdeklődését.

Kynes folytatta: – A Harkonnenek megvadult ebek módjára tépik, marcangolják a sivatagot. Kiszipolyozzák a bennszülött lakosságot. A halálozási arány a megsemmisült fűszergyarak miatt magasabb, mint a Poritrin vagy a Giedi Prime kőfejtőiben. Tömérdek jelentést küldtem neked, amikben részletesen beszámoltam az embertelen bánásmódról és egyéb atrocitásokról. Előttem az apám is ugyanezt tette. Ugyancsak értesítettelek arról a hosszú távú tervünkről is, hogy igyekszünk szárazságtűrő fűfélékkel, cserjefajokkal megkötni és emberi lakhatásra alkalmassá tenni a Dűne – akarom mondani Arrakis – felszínének minél nagyobb részét. – Egy lélegzetvételnyi szünetet tartott. – Csak arra tudok azonban gondolni, hogy nem olvastad a jelentéseinket, mivel válasz nem érkezett, és lépéseket sem tettél.

Shaddam megmarkolta aranyoroszlános trónusa karfáját. A vakító ionfáklák harsogva lobogó lángjai, melyek körülölelték alakját, gyenge utánezatai voltak a Shai-hulud torkában tomboló kohónak. – Temérdek olvasnivalóm van, planetológus, meglehetősen elfoglalt vagyok. – A sardaukar örök valamicskét közelebb húzódtak, amint észlelték Császáruk hangulatának romlását.

– Annyira, hogy a melanzstermelés jövőjének már nem is tulajdonítasz jelentőséget? – Kynes visszavágása elképesztette Shaddamot és a jelenlévőket. A örök ugrásra készen, kivont karddal várták a parancsot.

Kynes, mit sem törődve a veszéllyel, folytatta. – Kértem új felszerelést, aztán botanikusokat, meteorológusokat és geológusokat a kutatómunkához. Szerettem volna kultúrtörténetben és kultúrszociológiában jártas szakértőkkel tanácskozni, hogy megfejtsük, miért tud a sivatagi népesség olyan könnyedén alkalmazkodni és fennmaradni, miközben a Harkonneneket oly sok veszteség éri.

A kamarás eleget hallott. – A Császárral nem szokás követelőzni, planetológus! IV. Shaddam majd eldönti, mi fontos, mi nem, s hogy kinek és milyen célra juttat erőforrásokat kegyes jóindulatában.

Kynes nem ijedt meg sem Shaddamtól, sem a komornyikjától. – A fűszernél semmi sem fontosabb az Impérium számára. Amit én kínálok, az az, hogy a történelem látnoki szellemű, haladó gondolkodású uralkodóként emlékezzen meg Császárunkról, olyanról, aki Raphael Corrino koronaherceg nyomdokain halad.

Erre az arcátlanságra Shaddam felpattant ültéből – pedig ilyesmire ritkán került sor császári audiencián. – Elég! – fakadt ki haragosan. Már-már hóhérrért kiáltott, de a józan esze felülkerekedett. Hajszálon múlt. Még szüksége lehet erre az alakra. Különben pedig – mihelyt az amal tömegtermelése beindul – kész élvezet lesz látni Kynes gyötrődését, miközben imádott sivatagbolygója, a Birodalom addigi legdrágább gyöngyszeme, fokozatosan semmivé lesz.

A lehető leghiggadtabb modorban azt felelte hát: – Fűszerügyi miniszterem, Hasimir Fenring gróf a tervek szerint egy héten belül visszatér a Kaitainra. Ő az, aki a kérdéseiddel érdemben foglalkozik majd.

Sardaukar testőrök szökkentek elő hirtelen, megragadták Kynest a karjánál fogva, s sürgősen kivezették a teremből. Nem is ellenkezett, most, hogy már megkapta a választ. Kynes számára világossá vált, hogy Shaddam Császár önző,

szűk látókörű ember, nem érzett többé tiszteletet iránta, akárhány világ fölött uralkodott is.

Kynes megértette, a fremeneknek maguknak kell vigyázniuk a Dűnére, az Imérium meg tegyen, amit akar.

Az, aki csak félig él, arra vágyik, ami belőle hiányzik... de tagadja, amikor elébe helyezik azt. Attól tart, hogy bebizonyosodik a hiányossága.

SZENT SERENA BUTLERNAK TULAJDONÍTOTT MONDÁS – APOKRIF IRATOK A DZSIHADRÓL

A Caladan-kastély dísztermében a takarosán öltözött háziszolgák azt a látogatást keltették, mintha az élet a rendes kerékvágásban folya, pedig hát hercegük csupán megfakult árnyéka volt korábbi önmagának.

A folyosókon tarka ruhás cselédnők sűrögtek-forogtak. Az alkóvokban szerecsendió-illatú gyertyák égtek. Hanem azt a vigasztalan, komor hangulatot, ami az Atreides-házra telepedett, sem a szakácsnő ínycsiklandó főztje, sem a finom porcelánedények és evőeszközök, sem az andalító zene nem tudta eloszlatni. Leto szomorúságát átérezte minden alkalmazottja, de semmi módon nem tudtak segíteni rajta.

Lady Jessica, mint a herceg hivatalos, választott ágyasa, egy faragott elakkafa széken foglalt helyet, közel az asztal egyik végéhez. Leto Atreides, fekete hajú kedvese, az asztalfőn ült büszkén, kihúzott derékkal, s bár udvariasan felelgetett a különféle fogásokat eléje hordó zöld libériás inasoknak, a gondolatai láthatóan elkalandoztak.

Sok üres szék állt a teremben – túlságosan is sok. Jessica, hogy enyhítse Leto gyötrő fájalmát, tapintatosan eltávolította a herceg nemrég elhunyt kisfia, a hatéves Victor kis székét. De hiába volt képzett Bene Gesserit, képtelen volt áttörni a Letót övező bánat falát, s a szíve majd megszakadt érte. Annyi mindent szeretett volna mondani neki, ha a férfi képes lett volna odafigyelni rá.

A hosszú asztal túloldalán Thufir Hawat, a Mentát és Gurney Halleck, a sebhelyes arcú egykori csempész foglalt helyet. Gurney, aki bármikor fel tudta vitéztetni a társaságot nótáival és balisettjével, most mély hallgatásba merülve töprengett közelgő titkos ixi felderítőútjuk előkészületein, melyre Thufirral együtt vállalkoztak, hogy kikémleljék a tleilaxiak védelmi rendszerének hézagait, gyenge pontjait.

Thufir, az emberi számítógép, egy pillanat alatt képes volt tervek és eshetőségek százait kidolgozni, mely képessége nélkülözhetetlenné tette a küldetés szempontjából. Gurney pedig remekül értett ahhoz, hogyan osonjon be észrevétlenül tiltott helyekre, s hogyan kerüljön ki élve a legszorongatóbb helyzetekből is. Jó esély volt rá, hogy ők ketten – ki más, ha ők nem? – sikerrel járjanak...

– Kérek még egy keveset abból a caladani fehér borból – emelte föl kupáját Duncan Idaho kardmester. Az egyik szolga máris ugrott, s töltött a drága, helyi természetű borból. Duncan, biztos kézzel tartva serlegét, intett, hogy várjon egy kicsit, kortyolt a testes, aranyszínű nedűből, aztán jelzett, hogy öntheti tovább nyugodtan.

A kínos csendben Leto a faragott szárnyas ajtóra függesztette tekintetét... mintha várna valakit, érezné, hogy közeleg. Szürke szeme pillantása akár a füstös jég.

A felrobbant légiklipper, a lángokban álló léghajó...

A megcsonkított, összeégett Rhombur... Victor, a fia halott...

És amikor tudomására jutott, hogy mindennek az okozója Leto féltékeny ágyasa, Victor saját édesanyja, Kailea volt... aki aztán kimondhatatlan szégyenében és fájdalomban levetette magát a Caladan-kastély legmagasabb tornyából...

A konyha felőli boltíves átjáróban felbukkant a szakácsnő, és egy tálcával a kezében büszkén Letóhoz vonult. – Íme, a legfinomabb fogás, herceg urunk. A te tiszteletedre készült.

Ropogósra sült, kövér paralazac volt, leöntve fűszeres mártással. A résekbe, ahol a rózsaszínes halhúst bevagdalták, ágas-bogas rozmaringszálak voltak tűzve; meghintették drágaköveknek látszó, szederjes borókabogyókkal is. Habár a filé legfinomabb részét szolgálták föl neki, Leto a villáját se emelintette meg. Változatlanul a bejárati ajtót figyelte és várt.

Végre aztán kintről cammogó léptek és zümmögő motorok hangja szűrődött be, mire Leto aggodalmas várakozással telve felemelkedett. Tessia, a csúnyácska Bene Gesserit-nővér lépett be fürge, könnyed járással a díszterembe. Fürkésző tekintetét végigjártatta a berendezésen, szemügyre vette a székeket, a padlót, ahonnan felszedték a szőnyeget, majd helyeslően bólintott. – Az állapota csodálatra méltóan javul, hercegem, de türelmesnek kell lennünk.

– Türelmes ő helyettünk is – felelte Leto, s arcán felragyogott, haloványan bár, az első reménysugár.

Elektrohidraulikus szabályozású izom-összehúzódások, rugalmas szigadrótkötegek és mikroszálalás idegrostok precíz, összehangolt működésének köszönhetően Rhombur Vernius herceg dülöngélt be az ajtón. Összeszabdalt arcán, amit szintetikus és természetes bőrből építettek újjá, látszott a nagyfokú összpontosítás. Viaszos fényű homlokán csillogó verejték gyöngyözött. Rövid, bő talárt viselt, aminek a hajtókáján meg-megvillant a bíbor és réz ixi spirál, az elbukott Vernius-ház büszke címere.

Tessia sietve megindult felé, de Rhombur feltartotta egyik fémből és polimerekből készült ujját – így jelezte, hogy önállóan akarja folytatni az útját.

A légiklipperen bekövetkezett robbanás olyannyira szétszaggatta a testét, hogy csak egy összeroncsolt, csonka hústömeg maradt belőle. A végtagjai és a fél arca a lángok martaléka lett, s a belső szervei is súlyosan károsodtak. De sikerült életben tartani, megőrizni az egykor lobogó tűz pislákoló parazsát. Mostanra Rhombur leginkább egy ember formájú gépjármű utasának volt tekinthető.

– Jövök már, Leto, amilyen gyorsan csak tudok.

– Ne siess, ráérünk. – A herceg szíve elfacsarodott, nagy-nagy szánalmat érzett hős lelkű cimborája iránt. Régi barátság volt az övék, hosszú éveken át horgásztak, évődtek, kvaterkáztak egymással és szövögették haditerveiket. – Még elbotlasz és összetörsz nekem valamit – mondjuk az asztalt, példának okáért.

– Igazán vicces.

Letónak eszébe jutott, azok az alávaló tleilaxiak milyen gyalázatos módon akartak Atreides- és Vernius-vérvonalból származó genetikai mintákhoz jutni. Legmélyebb gyászát, összetört lelkiállapotát kihasználva ördögi alkut kínáltak neki: felajánlották, hogy barátja, Rhombur összeroncsolódott, de még élő testéért cserébe gholát – halott sejtekből klónozott másolatot – növesztenének elhunyt fiából, Victorból.

Mélységes gyűlölettel viseltettek az Atreides-ház – s talán még inkább az ixi Vernius-ház iránt, amelynek uralmát megdöntötték. A tleilaxiak teljes, hibátlan Atreides- és Vernius-DNS-t akartak szerezni. Victor és Rhombur testének birtokában korlátlan mennyiségű gholát, klónt, orgyilkost, másodpéldányt tudnának létrehozni.

Leto azonban visszautasította az ajánlatukat. Helyette szolgálatába fogadta a Suk-doktort, Wellington Yueh-t, a végtagpótlás szakértőjét.

– Köszönet mindnyájatoknak, amiért vacsorát rendeztetek a tiszteletemre – tekintett végig Rhombur az asztalon garmadával sorakozó étkekkel, teli tálcákon. – Sajnálom, hogy miattam kihúlt minden.

Leto erre lelkesen tapsolni kezdett. Duncan és Jessica melegen mosolyogva csatlakoztak. Jessica, jártas lévén a részletmegfigyelésben, észrevette, hogy a herceg a könnyeivel küzd, egészen fátyolos lett a szeme.

A szikár, fakó arcú Dr. Yueh ott sertepertélt a páciense körül, s a kezében tartott adattáblán a Rhombur kibernetikus rendszerei felől érkező impulzusokat követte. Végül, vöröslő ajkát rózsabimbószerűen csücsörítve, megjegyezte: – Kitűnően üzemelsz. Ahogy az a nagykönyvben meg van írva... bár, néhány alkatrészed némi finombeállításra szorul. – Egyre csak keringett Rhombur körül, akár egy zsákmányát méregető menyét, miközben a kiborg herceg lassú, megfontolt léptekkel haladt tovább.

Tessia kihúzott egy széket Rhomburnak, aki erős, de sután vaskos műlábával megállt az asztal mellett. A keze páncélkesztyűhöz hasonlított; a karja áramkörökkel behálózott evezőlapát módjára csüngött az oldalán.

Rhombur elvigyorodott, ahogy meglátta az éppen felszolgált méretes halat. – Pompás illata van. – Lassan, mintha golyócsapágyas fordítókorongon ülne, elfordította a fejét. – Mit gondolsz, ehetek belőle, Dr. Yueh?

A Suk-doktor végigsimított lelógó bajuszán. – Csak kóstolót kaphatsz. Az emésztőrendszereden még dolgoznom kell.

Rhombur most Leto felé nézett. – Úgy látszik, még egy darabig akkumulátorcellát fogok nassolni édesség helyett – mondta, és nehézkesen lezökkent a székre. A többiek is újra elfoglalták helyeiket.

Leto valami köszöntőn törve a fejét megemelte borospoharát, de aztán csüggedt ábrázattal mindössze hörpintett egyet. – Sajnálom, ami veled történt, Rhombur. Ezeknél a... mechanikus protéziseknél... nem tudtam jobbat kitalálni.

Rhombur, forradásos arcán egyszerre méltatlankodó, mégis hálás kifejezéssel, felkiáltott: – A cinóbervörös ördögét, Leto, még te mentegetőzől! Mi mindnért akarod még magadat hibáztatni? Ezzel a szakadatlan önváddal az örületbe kergetsz mindnyájunkat és sírba viszed az Atreides-házat. – Egyik gépkarját felemelve csuklóban elfordította a kezét. – Nem is olyan rossz. Az igazat megvallva bámulatos! Dr. Yueh egy zseni, ha tudni akarod! Soha ne ereszd el magad mellől! – A Suk-doktor pironkodva fészkelődött, azt sem tudta, hova legyen a dicsérettől.

– Ne feledd, én ixi vagyok, úgyhogy tudom értékelni a technika csodáit – jelentette ki Rhombur. – Íme, magam vagyok az élő példa rá. Nálam alkalmasabbat keresve sem találnátok, aki jobban tudna alkalmazkodni e megváltozott helyzethez.

A száműzött Rhombur herceg éveken át várta, hogy eljöjjön az ő ideje, s meglehetősen csekély mértékben támogatta feldúlt otthona ellenállási mozgalmát – többek között Leto herceg nyújtotta lapkabombákkal és egyéb hadianyaggal.

Az utóbbi hónapokban aztán Rhombur nemcsak testileg, hanem szellemileg is kezdett erőre kapni. Jóllehet félig-meddig számított csak embernek, minden nap azt hajtogatta, azt sürgette, mikor foglalják már vissza az Ixet, s mindezt olyan hévvel, hogy Leto herceg – sőt, néha az ágyasa, Tessia is – alig győzte csitítani.

Leto végül beadta a derekát és beleegyezett, hogy felderítőket küld – Gurneyt és Thufirt – az elnyomás alatt sínylődő bolygóra. Ennek kapcsán született meg benne egy új, a maga lelki nyugalmát érintő elhatározás: tenni akart végre valami jót, hogy ellensúlyozza mindazt a szörnyűséget és tragédiát, amiket átélt. A kitűzött cél immár nem az volt, hogy *indítanak-e* támadást a tleilaxiak ellen, hanem az, hogy *mikor* és *hogyan*.

– Ne becsüljétek alá Rhombur erejét – mondta Tessia, tekintetét szerelmére szegezve. – Ti mindenkinél jobban tudjátok, mit jelent alkalmazkodni – a túlélésért.

Jessica látta – nem lehetett nem észrevenni –, milyen rajongó szemekkel csüng Tessia imádott hercegén. Rhombur és ő már évek óta együtt éltek itt, a Caladanon. Hű ágyasa mindig biztatta Rhomburt, támogassa az ixi szabadságharcosokat, hogy visszaszerezhesse uralmát és trónját. Tessia kitartott ura mellett a nehéz időkben is, még a légi katasztrófa után is. Rhombur, amikor eszméletre tért, megjegyezte: – Meglep, hogy maradtál.

– Maradok, amíg csak szükségem lesz rád.

Tessia fáradhatatlanul sürgött-forgott, tevékenykedett Rhombur körül: felügyelte a lakosztályuk átalakítási munkálatait, az ilyen-olyan segédeszközök be- illetve felszerelését. A nap majd minden percét annak szentelte, hogy talpra állítsa Rhomburt. – Meglátjátok, amint felépül – jelentette ki Tessia –, győzelemre vezeti az Ix népét.

Jessica azonban nem tudta, a barna hajú Bene Gesserit-nővér a szíve szavát követte-e, vagy a Rend előtte nem ismeretes, titokzatos parancsait.

Maga Jessica egész gyermekkorában tanítójának és egyben pártfogójának, Gaius Helen Mohiam Tisztelendő Anyának engedelmesskedett. Követte minden, drákói szigorral adott utasítását, hogy elsajátítsa mindazt, amit feljebbvalója tanított neki.

A Rend szándéka az volt, hogy egyesítse a herceg genetikai vonalát az övével. Jessicának félreérthetetlenül parancsba adták, hogy csábítsa el Letót és szüljön egy Atreides-leányt. Amikor azonban Jessicában ismeretlen és tiltott érzelm, szerelem ébredt e komor, fekete hajú herceg iránt, ellenszegült, és egyre halogatta a teherbe esést. Victor halálát követően azonban, látván Leto emésztő bánatát és gyötrelmes kínlását, Jessica úgy döntött, a szigorú parancs ellenére fiút fogan. Mohiam mélyen csalódott lesz, árulással fogja vádolni. De hiszen később is szülhet nekik egy lányt, nem igaz?

A megerősített székén ülő Rhombur behajlította bal karját, s merev ujjáival vigyázva benyúlt rövid talárja zsebébe. Óvatosan, céltudatosan kotorászott, míg nem előhalászott egy papírlapot, s fáradságot nem kímélve kihajtogatta.

– Látjátok a finom motorvezérlést? – lelkesedett Yueh. – Jobb, mint vártam. Csak nem gyakorolsz, Rhombur?

– Minden másodperben – tartotta fel a herceg a papírt. – Mindennap újabb és újabb dolgok jutnak eszembe. Tessék, tőlem telhetően berajzoltam néhány rejtett és álcázott levezető aknát az Ix felszínén. Még jól jöhet Gurneynek és Thufirnak.

– Az egyéb megközelítési módok túl veszélyesnek bizonyultak – szólalt meg a Mentát. Az eltelt évtizedek során sok-sok kém próbálkozott már azzal, hogy áttörje a tleilaxiak védelmi vonalát. Számtalan Atreides-hírszerzőnek sikerült ugyan behatolnia, de aztán nyomuk veszett. Mások egyáltalán be se jutottak a föld alatti világba.

Rhombur, Dominic Vernius gróf fia azonban szorgalmasan keresgélt, kutakodott az emlékezetében, hogy minél több információt ásson elő a barlangi városokba vezető rejtett bejáratokról és a titkos biztonsági rendszerről. Hosszú lábadozása során egyre több, rég elfeledettnek hitt részlet jutott eszébe, olyasmik, amiknek ismeretében barátai mégiscsak beszivároghatnak majd az ellenség erődítményébe.

Ezt követően Rhombur, figyelmét az étkezésre fordítva, villájára vett egy jókora paralazac falatot. Ám elkapta Dr. Yueh rosszalló pillantását, ezért visszavette a húst a tányérjára, és leszelt belőle egy kisebb darabot.

Leto rámeredt elmosódott tükörképére a terem csillogó kékobszidián falán. – Egyes nemesi családok úgy viselkednek, akár az éhes farkasok a legyengült préda láttán. Alig várják, hogy megroggyanjon a térdem. Például a Harkonnenek. – A légiklipper-katasztrófa óta harciasabbá vált Leto herceg mind nehezebben tűrte az igazságtalanságot. Ő legalább olyan hevesen vágyott rá, mint Rhombur, hogy végre megoldódjon az ixi helyzet.

– Tudtára kell adnunk az egész Impériumnak, hogy az Atreides-ház erősebb, mint valaha.

Miközben palástolni igyekszünk legbensőbb indítékainkat, egész lényünk azon van, hogy kikürtölje.

BENE GESSERIT-TANÍTÁS

Lady Anirulnak fájt, hogy Lobia Igazmondót egy pokrócon látja haldokolni puritán lakosztályában. *Drága barátnőm, ennél sokkal többet érdemelnél.*

A vénséges vén nővér az utóbbi években meglehetősen roskataggá vált, mégis szívósan kapaszkodott az életbe. Ahelyett, hogy visszatért volna az Anyaiskola ódon termeinek csendjébe a Wallach IX.-re – amihez joga lett volna –, Lobia továbbra is teljesíteni igyekezett kötelességeit az aranyoroszlános trónus mellett. Csodálatra méltó elméje – amit „legbecsesebb tulajdonának” nevezett – éles maradt, az észjárása fürge. Császári Igazmondói minőségében Lobia hitelt érdemlően felismerte a IV. Shaddam jelenlétében elhangzott valótlanosságokat és csalárdságokat, jóllehet a Császár ritkán adta tanújelét annak, hogy értékelt volna szolgálatait.

A végét járó idős asszony feltekintett Anirulra, aki a parázsgömbök tompa fényétől övezve hajolt fölé, könnyeivel viaskodva. Az agg nővér volt a Császárné legbensőbb bizalmasa az egész irdatlan nagy palotában; nem csupán egy a rendtársai közül, hanem szellemes, eredeti egyéniség, akivel megoszthatta gondolatait, titkait. És most haldoklott.

– Jobban leszél, Lobia anyám – biztatta Anirul. A díszítetlen, fűtetlen szoba plasztan falai csontig hatoló hideget árasztottak. – Mostanában mintha erőre kaptál volna.

Az idős asszony suttogása száraz falevelek zizegésére emlékeztetett. – Sose hazudj egy Igazmondónak... különösen a Császár Igazmondójának ne! – Ez a figyelmeztetés gyakorta elhangzott szájából. Lobia hólyagos szeme csipkelődő derűvel hunyorgott, pedig ziháló mellkasa légszomjról árulkodott. – Hát semmit sem tanultál tőlem?

– De igen, barátnóm, megtanultam, hogy veled se könnyű egyről a kettőre jutni. Miért nem engeded, hogy idehívjam az egészségügyi nővéreket? Yohsa tud gyógymodot a betegségedre.

– A Rendnek már nem érdeke, hogy élő, eleven mivoltomban szolgáljam, gyermekem, bármennyire is szeretnéd. Azt akarod, megdorgáljalak, mert hagyod, hogy elragadjanak az érzéseid? Azt javaslom, kíméljük meg magunkat e szégyentől. – Lobiát heves köhögés rázta meg, mire két mély levegővétellel belefogott, hogy bindu-nyugalomba helyezze magát. A rítus végeztével a légzése olyan egyenletes lett, akár egy fiatal nőé, akit a mulandóság szele még nem érintett meg. – Nekünk nem adatott meg az öröklét, még ha egyeseknek, akiknek a Más Emlékek hangjai duruzsolnak a fülébe, olybá tűnik is.

– Csak csipkelődj, Lobia anyám, pedig szerintem az állhatatosságomat irigyled! – Gyakran úszkáltak kettesben a palota alatti csatornáknál; ádáz csatákat vívtak órákon át stratégiai játékokba merülve, s hol egyikük, hol másikuk nyert, csekély különbséggel. Anirul nem akarta elereszteni bizalmas barátnőjét.

Jóllehet az öreg Igazmondó a fényűző császári palotában élt, az ő szállásán a falak csupaszok, dísztelenek voltak, s a keményfa padlóról is hiányoztak a szőnyegek. Lobia leszedte az eredetileg meglévő csodás festményeket s prizmás hártófűgönyöket, elzárta a drága plüssszőnyeget. – Az efféle szükségleti cikkek csak megzavarják az elmét – mondogatta Anirulnak. – Személyes tárgyakkal bíbelődni idő- és energiapazarlás.

– Hát nem az emberi elme találja ki ezeket az élvezeti cikkeket? – vetette ellen Anirul.

– A fejlett emberi értelem csodálatra méltó dolgokat tud létrehozni, ám az ostobák egyre azért törnek magukat, hogy birtokolják azokat. Köszönöm, én inkább nem leszek ostoba!

Hogy fognak hiányozni ezek a csevegések, ha már nem lesz itt velem...!

Anirul bánattól sújtottan eltöprengett azon, vajon a Császárnak feltűnt-e egyáltalán az idős asszony hiánya. Lobia évtizedeken át végzett kiváló munkát mint Igazmondó, észrevette a legapróbb verejtékcsoport az alamuszi homlokán, a leghalványabb fejrándítást, ajakbiggyesztést, gyanús hanghordozást, és még sok egyebet.

Lobia váratlanul megrezzent kemény fekhelyén, s felnyitotta a szemét. – Eljött az idő.

Rettegés gyúlt Anirul szívében, izzó parázsként égette. – *Nem szabad félnem. A félelem az elme gyilkosa. A félelem a kis halál, mely teljes megsemmisüléshez vezet.* – Értelek, Lobia anyám – suttogta. – Itt vagyok, segíték. – *Szembenézek félelmemmel. Hagyom, hogy áthaladjon rajtam, fölöttem.*

Anirul könnyekkel küszködve, de Bene Gesserithez méltó önuralommal előrehajolt, s homlokát az agg Igazmondó ráncos homlokához érintette. Mintha csak imaszőnyeg fölé görnyedt volna. Egy fontos teendő maradt még, mielőtt Lobia távozott volna az élők sorából.

Anirulnak nem kellett egészen lemondania a nagyra becsült Igazmondó társaságáról. Megvolt a módja, hogyan tartsa fenn kapcsolatukat, barátságukat e

magányos palotában. – Oszd meg velem, Lobia. Be tudom fogadni az összes emlékedet.

Tudata mélyén Anirul izgatott sokaság zsongását érzekelte – a Más Emlékekét, mely összes elődjének genetikailag átörökített ismereteit tartalmazta. Anirul, a Kwisatz Anya elméje nemzedékekkel korábbi, régmúlt időkből származó életeket és gondolatokat ölelt magába. Ahová hamarosan Lobia is megtér majd.

Anirul a homlokán érezte az idős asszony gyengülő pulzusát. Amint a szívverésük kiegyenlítődt, a tudatuk kitárult... s megindult az áramlás, akár egy megnyitott zsilipen át hömpölygő folyam. Lobia áttöltötte az életét Anirulba, átadva minden emlékét, személyiségjegyét, hosszú életének legapróbb mozzanatait is.

Egy napon maga Anirul is továbbadja majd minden tudását egy másik, fiatalabb nővérnek. A Rend ily módon tárolta s tette elérhetővé kollektív emlékezetét az összes Bene Gesserit számára.

Lobia megürült porhüvelyéből elnyújtott sóhajként távozott az élet. Az idős asszony lényének lenyomata immár ott élt tovább Anirulban, a többi hang között. Alkalomadtán a Kwisatz Anya előszólíthatja majd a benne élő emlék-Lobiát, s együtt lehetnek megint...

Anirul halk szólóingatásra lett figyelmes. Elfordította a szemét, s azonnal megfegyelmezte arcvonásait – nem hagyhatta, hogy bármelyik nővértársa tanúja legyen gyengeségének, még a fájdalom perceiben sem. A küszöbön bájos, ifjú növendék állt, integetett neki. – Fontos látogató érkezett, úrnóm. Kérlek, jöjj velem.

Anirul maga is meglepődött, milyen higgadt választ adott rá: – Lobia nővér elhunyt. Értesítenünk kell a Főtisztelendő Anyát, hogy a Császárnak új Igazmondóra lesz szüksége. – Még egy futó, sóvár pillantást vetett az idős asszony élettelen, kihűlt testére, aztán nesztelen léptekkel távozott.

A bájos növendék megütközve nézett rá, de aztán tudomásul vette a bejelentést. Elvezette Anirult egy elegáns szalonba, ahol Mohiam Tisztelendő Anya várakozott. A beesett arcú, őszülő hajú nő fekete abaköpenyt viselt, a Rend hagyományos, ódivatú öltözékét.

Mielőtt Mohiam megszólalhatott volna, Anirul kurtán és szenttelenül tájékoztatta Lobia haláláról. A másik Tisztelendő Anya nem tűnt meglepettnek. – Már jó ideje számítani lehetett rá. Azonban magam is régóta esedékes hírrel szolgálhatok, Lady Anirul. Reményt keltőnek fogod érezni, különösen e napon, mely elmúlást hozott. – Egy ősi, elfeledett nyelvet használt, nehogy esetleges hallgatózó személyek is értsék. – Jessica végre valahára méhében hordozza Leto Atreides herceg gyermekét.

– Amint az utasítása szólt. – Anirul arcán oszladozni kezdett a mélabú, ahogy a nagyszerű kilátásokkal kecsegtető új élet ígéretében megkapaszkodott.

A Bene Gesserit legjelentősebb, évezredek óta tartó és kínos aprólékossággal kivitelezett terve hamarosan végkifejletéhez ér. A Jessica méhében megfogant leánygyermek az anyja lesz rég várt produktumuknak, a Kwisatz Haderachnak, a majdan a Rend irányítása alatt álló Messiásnak.

– Talán mégsem ér véget vigasztalanul e gyászosnak indult nap.

Ha minden emberi lény rendelkezne a jövőbelátás képességével, akkor mi értelme volna?

NORMA CENVA: A FILOZÓFIA KALKULUSA
ŐSI LIGA-FELJEGYZÉSEK, ROSSAKI MAGÁNGYŰJTEMÉNY

Az Elágazás bolygó jóval azelőtt lakott volt már, hogy a legendás hazafi és mágus, Aurelius Venport megalapította az Úrligát. Évszázadokkal a Butleri Dzsihad után a terjeszkedésnek indult Liga olyan otthont keresett magának, amely be tudja fogadni hatalmas méretű úrhajóit, s e célra az Elágazás gyéren lakott, nagy kiterjedésű síkságai tökéletesen megfeleltek. Mostanra az egész bolygót elborították a Liga leszállópályái, javítóüzemei, óriási karbantartó telepei és szigorúan őrzött navigátorképző iskolái.

Az emberi jellegét már alig-alig őrző kormányos, D'murr lepecsételt, fűszer-gázzal teli tartályban lebegett, onnan tekintgetett kifelé, igazi szeme helyett a szellemi látását használva. A nyers melanzs átható szaga átítatta a bőrét, a tüdejét és ez elméjét is. Ennél édesebb illat nem létezett számára.

A légivagon, aminek befogószerkezetén páncélozott kamrája csüngött, csendben suhant a következő csillagbárka felé, amire beosztották. D'murr életének célja és értelme az volt, hogy utazásokat hajtson végre a hajlított térben csillagrendszereken át, szemvillanásnyi idő alatt. S e képessége csupán töredéke volt annak a roppant tudásnak, aminek birtokosa lett, értelmi fejlettségben magasan meghaladta eredeti önmagát.

A kupolás légivagon a végtelennek tűnő légikikötő fölött siklott tova – több száz kilométeren át, ameddig a szem ellát, sorakoztak az Impérium kereskedelmi életéért felelős lenyűgöző méretű csillagbárkák. A büszkeség primitív emberi érzés, ezzel D'murr tisztában volt, mégis máig fellelkesült a gondolatra, hogy az ő hazája és élettere immár az egész világegyetem.

Tekintete a központi szerelő- és karbantartó telepre esett, ahol a járműveket átvizsgálták és moduláris szerelvényekkel látták el. Az egyik óriásgép burkolatát súlyosan megrongálta egy aszteroidával való ütközés; tapasztalt navigátora életveszélyesen megsebesült. D'murrban szomorúság rezdült – valahol legbelül ott bujkált még benne az egykori ixi kisfiú. Egy napon azonban kiterjedt tudata eléri majd azt a szintet, amikor múltbeli énjének ezt a maradványát is elnyomja magában.

A gép közeledett az elhunyt navigátorok emlékét megörökítő Navigátortemető felé. Nemrég két új, hófehér emléktábla került a többi mellé – a két pilóta egy kísérlet során vesztette életét. Önként jelentkezők voltak a Liga-láncnak nevezett, azonnali összeköttetést teremtő, de számtalan veszélyt rejtő távközlési módszer kifejlesztésére. A kutatás alapját a D'murr és ikerfivére, C'tair között létrejött nagytávolságú kapcsolatfelvétel képezte.

A kísérlet azonban kudarcba fulladt. Alig néhány sikeres próbálkozás után a mentális összeköttetésben álló navigátorok kómába estek. A Liga egyszer és mindenkorra beszüntette az egyébként óriási haszonnal kecsegtető Liga-lánc-kísérleteket, mondván: magas képzettségű navigátorai túlságosan nagy értéket képviselnek ahhoz, hogy ilyen kockázatnak tegyék ki őket.

A sugárhajtású légivagon sivítva leereszkedett a temető szélénél, az Orákulum Infinitum talapzata mellett. A hatalmas, átlátszó plázmagömb belsejét arany-

ló örvénylés, kavargás töltötte be, ami folytonos mozgásban, változásban lévő csillagködökre emlékeztetett. Az aktivitása fokozódni látszott, amint egy egyenruhás Liga-alkalmazott kigurította D'murr tartályát a szállító repülőgépből.

A navigátorok közt szokás volt, hogy minden szolgálatba lépés előtt az Orákulum elé járultak „meditálni”, ami serkentőleg hatott jövőlátó képességükre, fokozta éberségüket. Amit ilyenkor átéltek, roppantmód hasonlított ahhoz a szivárványszínekben ragyogó fényözönhöz, amit hajlított térben utazás közben tapasztaltak, s ami egyesítette őket a Liga rejtélyes homályba burkolózó eredetével.

D'murr, apró szemét lehunyva érezte, amint az Orákulum Infinitum betölti a tudatát, hullámokban kibomló észleletek formájában megnyitja elméjét, mígnem minden eshetőség feltárult előtte. Egy láthatatlanul jelenlevő lény – a Liga élő, érző emlékezete – örködött fölötte, amitől béke és nyugalom töltötte el.

Az igen öreg és nagy tekintélyű Orákulum irányításával D'murr elméje felölelte a tér és az idő múltját és jövőjét, mindent, mi a teremtésben csodálatos és tökéletes volt. A tartályát betöltő fűszergáz mintha kiáramlott, szétterjedt volna, s benne sok ezernyi mutáns navigátortársa tűnt fel. Arcuk folyton változott, átalakult, navigátorból emberivé és vissza. D'murr egy nőt pillantott meg, a teste zsugorodott, sorvadt, míg alig maradt belőle több, mint egy óriási, pusztá agyvelő...

Az Orákulum visszahúzódott, képei elenyésztek, s D'murr magára maradt nyugtalanító érzéseivel. Lehunyt szemhéjára csak a plázmögmbben kavargó csillagködök vetültek. Miközben a légivagon befogókarmaival újra a magasba emelte tartályát, hogy a várakozó csillagbárkához szállítsa, D'murr elbizonytalanodva töprengett a látottakon.

A hajlított térben igazán sok mindent tapasztalt, de... közel sem eleget. Kiismerhetetlen, gigászi erők munkálkodtak odakint a kozmoszban, olyanok, amik még az Orákulum Infinitum előtt is rejtve maradtak. Közönséges emberi lények nem is remélhették – még olyan nagy hatalmú uralkodók, mint IV. Shaddam sem –, hogy felfogják e magasabb rendű hatóerők ténykedésének esetleges következményeit.

Márpedig a világegyetem tele volt veszedelmekkel.

A melanzs maga a sokkarú szörnyeteg. Míg egyik kezével ad, az összes többivel elvesz.

BIZALMAS KHAFT-FELJEGYZÉS KIZÁRÓLAG A CSÁSZÁR SZÁMÁRA

A föld alatti laboratóriumegyüttes elavulóban lévő ipari vágányán fehér sikló-kabin robogott. A csattogó-zakatoló fülke egy riasztó pillanatra nagyot zökkent, aztán folytatta útját.

Hidar Fen Ajidica kutatómester a kabin átlátszó plázipadlóján át felüljárók, szállítószalagok és gyártósorok sokaságát látta alant elvonulni, melyek közös rendeltetése az ő életbevágóan fontos küldetésének teljesítése volt. *S mindez az én ellenőrzésem alatt áll.* Habár a Császár azzal áltatta magát, hogy ami előre lépés a Xuttuhon – az egykor Ixnek nevezett bolygón – csak történt, az mind az

ő érdeme, Ajidica tudta: az egyetlen valóban nélkülözhetetlen személy a terv szempontjából ő maga. Ezt előbb-utóbb a politikusok és a nemesség, sőt, saját fajtájának rövidlátó képviselői is kapiskálni kezdik majd. Akkorra azonban már túl késő lesz, hogy bárki is akadályt gördítsen a kutatómester győzelme útjába.

Ajidica tovább zötykölődött siklókabinjában a szigorúan őrzött kutatópavilon felé. Mielőtt népe meghódította volna ezt világot, a fejlett ixi ipari létesítmények mérhetetlen gazdagságot teremtettek akkori uraik, a Vernius-ház számára. Ugyanezek a laboratóriumok és gyárak most sokkalta nemesebb célt szolgáltak: Isten dicsőségét és a kiválasztott tleilaxi faj diadalát.

A mai napon azonban Ajidica másféle megpróbáltatásoknak nézett elébe. Fenring gróf, a Császár okvetetlenkedő fűszerügyi minisztere érkezett újfent látogatóba, amitől a kutatómester nem volt különösebben elragadtatva, viszont végre-valahára jó hírekről számolhatott be neki – s egyúttal sakkban tarthatta vele a sardaukar osztagokat is.

Az utóbbi hónapokban Ajidica rengeteg, minden részletre kiterjedő kísérlet-sorozat felügyeletével volt elfoglalva – a párhuzamosan végzett elemzések során a melanzs és az amal hatásmechanizmusát hasonlította össze. Egy gondosan őrzött titokról – a fűszer rituális célú felhasználásáról a Bene Gesserit-rendben – előre nem látott, szerencsés véletlen folytán lebbent fel a fátyol, amikor is váratlanul kézre került a boszorkányok egyik ügynöke. A foglyul ejtett nővér – állítólag Miral Alechemnek hívták – mostanra magasabb célok szolgálatába lett állítva.

A berregő siklókabin döccenve megállt a pavilonnál, s Ajidica kilépett a makulátlanul fehér peronra. Fenring már biztosan megjött, és nem szerette, ha megváratták.

Ajidica sietve beszállt egy csőliftbe, ami levitte az épület főemeletére. Ám az ajtó sehogyan sem akart kinyílni. Ajidica bosszankodva nyomta meg a vészjelző készülék gombját, és beleharsogta a mikrofonba: – Eresszetek ki innen, de gyorsan! Temérdek dolgom van!

A csőlift ixi konstrukció volt, mégsem akart engedelmeskedni. Egy közönséges ajtó! Az utóbbi időben túl sok minden mondta fel a szolgálatot ebben az állítólag bámulatosan korszerű kutatóközpontban. Szabotázs volna, alattomos ellenállók műve? Vagy a karbantartók végeztek ilyen gyatra munkát?

Ajidica hallotta, hogy odakint csődület támadt, s hogy valamivel döngetik a beszorult ajtót. Nem kedvelte a szűk, zárt helyeket, gyűlölt a föld alatt élni. Egyre sűrűbbnek érezte maga körül a levegőt. Mormolni kezdte a Nagy Hit katekizmusát, és alázatosan fohászkodott Istenhez, hogy szabadítsa ki innen. Előhúzott egy üvegcsét a zsebéből, kivett belőle két undorító ízű szögletes tablettát és lenyelte.

Miért tart ilyen sokáig?

Ajidica, hogy megnyugodjon, morfondírozni kezdett egy részterven, amit sok-sok évvel azelőtt, az amal-kutatás kezdetekor indított be. Azóta is tartotta a kapcsolatot egy kisebb tleilaxi különítménnyel, amely rendelkezésére áll majd, ha a szent axolotl-tartályokkal elmenekül innen. Az Impérium legtávolabbi csücskében aztán, félelmetes Arctáncoltatóktól fedezve, megalakítja a maga saját tleilaxi kormányát az igaz, Nagy Hit védelmében.

Már előkészületeket is tett arra, hogyan álcázza magát és Arctáncoltató-kíséretét egy hosszújartatú fregatton, s juttatja ki az amal titkát a Xuttuhról. A start

után pedig felrobbantja az összes laboratóriumot a fél várossal egyetemben, hogy nyoma se maradjon az itt folyó munkálatoknak. Mire a por elül, ő már messze jár, bottal üthetik a nyomát.

Távoli, biztonságos bolygójáról aztán lesz ideje megszilárdítani hatalmát, s haderőt toborozni maga köré, ami megoltalmazza a császári megtorlástól. Ő lesz az olcsó és nélkülözhetetlen szintetikus melanzs kizárólagos forgalmazója. *Aki a fűszert uralja, az a világegyetem ura.* Lehet, hogy meg sem áll egészen az aranyoroszlános trónusig. Csak jusson ki ebből a meghibásodott csőliftből!

Végre-valahára, hosszas lárma és kopácsolás után a liftajtó nyikorogva kitárt, s két asszisztens kukkantott be rajta. – Jól vagy, Mester? – tudakolták.

Mögöttük fancsali ábrázattal ott ácsorgott Fenring gróf. Nem volt különösebben magas ember, mégis a tleilaxi fölébe tornyosult. – Hmm, kész kutyaszorító, nem igaz?

Ajidica peckesen kihúzta magát, majd karattyoló beosztottjait félrelökdösve kinyomakodott a szűk fülkéből. – Jöjj velem, Fenring gróf – szólt.

A kutatómester a már ismerős bemutatóterembe vezette a fűszerügyi minisztert. A tágas, fehér síkpláz falú, padlójú és mennyezetű helyiség tudományos műszerekkel és tartályokkal volt tele, a közepén pedig egy vörös asztal állt, rajta homályos burával.

– Áh, megint törpeférget akarsz mutatni? Remélem, khmm, ez nem annyira ványadt példány, mint a múltkori.

Ajidica elővett egy híg, narancsszínű masszával teli üveget, s odatartotta Fenring orra alá. – Frissen készült amal. A szaga egészen olyan, mint a melanzs, nem gondolod? – Fenring elhúzta az orrát. Ajidica válaszra sem várva megnyomott egy gombot a bura tövénél. Az opálos fényű plázfedél kitisztult, s alatta egy egyméteres homokféreg vált láthatóvá a feltúrt homokban.

– Mennyi ideje, hogy ide került az Arrakisról? – érdeklődött Fenring.

– Csempészek fogták be tizenegy napja. A férgek eddig mindig elpusztultak az otthonuktól távol, ez azonban egy hónapig, talán kettőig is kibírja, ha minden igaz.

Ajidica betöltötte a narancssárga folyadékot egy, a bura tetején elhelyezett adagolóedénybe. Az leereszkedett a homokra, s a féreg felé billent.

A kígyószerű lény az amal felé siklott, kerek, kitárt szájában apró kristályfogak sorakoztak mélyen le a torkáig. Egyszer csak rávetette magát a zselészerű anyagra, s elnyelte edényestül, mindenestül.

Ajidica Fenring vizslató tekintetét állva kijelentette: – Habzsolja, mint az igazi melanzsot.

– Akkor a férgek miért pusztulnak el mégis? – A fűszerügyi miniszter változatlanul szkeptikusnak mutatkozott.

– Mindenképpen kimúlnak, akár melanzssal, akár amallal etetjük őket. Egyszerűen nem élik túl, ha kiszakítják őket természetes környezetükből, a sivatagból.

– Értem. Azért vinnék belőle mintát a Császárnak. Készítesd el a küldeményt.

Ajidica leereszkedő hangon így felelt: – Az amal biológiai készítmény, veszélyes lehet, ha nem megfelelően bánnak vele. A végtermék csak egy bizonyos stabilizálószer hozzáadásával lesz biztonságos.

– Hát akkor, ehemm, add hozzá! Megvárom, csináld csak.

A kutatómester a fejét csóválta. – Épp most teszteljük a szóba jöhető stabilizátorokat. A melanzs rendkívül bonyolult összetételű anyag, de már közel vagyunk a célhoz. Majd akkor gyere vissza, ha üzenek érted.

– Te csak ne üzengess nekem! Én egyedül a Császárnak tartozom beszámolósi kötelezettséggel.

Ajidica, félig lehunyta szemhéja mögül sandítva Fenringre, pökhendi modorban rávágta: – Akkor tessék, számolj be neki arról, amit mondok: immár senki se venné észre a különbséget az amal és az eredeti melanzs között.

Ajidica, látván Fenring csalódottságát, magában somolygott. A „stabilizáló szer” csupán blöff volt. Valódi amalt sem a Császár, sem hozzá nem értő tleilaxi feljebbvalói nem kapnak soha. Azt elmenetelekor a kutatómester mind elviszi magával, az utolsó cseppig, hogy szikrányi rá utaló jele se maradjon a tényleges, kiváló hatékonyságú fűszerhelyettesítőnek, amit titokban máris „ajidamálnak” hívott. Kell-e annál meggyőzőbb bizonyíték, hogy az új vegyület be tud csapni egy arrakisi homokférget?

– Soha ne feledd – figyelmeztette Fenring –, hogy én voltam, aki meggyőztem még Elroodot, hogy vágjon bele ebbe a vállalkozásba! Épp ezért, khmm, mélyen átérzem a rám háruló súlyos felelősséget. – Fel-alá járkált a teremben. – Mellesleg a Ligánál elvégezted már az ellenőrző kísérleteket? Tudnunk kell, vajon a navigátorok szintetikus melanzssal is ki tudják-e fürkészni a biztonságos útvonalakat a hajlított térben.

Ajidica hamarjában nem tudta, mit feleljen. Erre a kérdésre nem számított.

– Ezek szerint nem. Öhömm. Netán érzékeny pontra tapintottam?

– Biztosíthatlak afelől, hogy egyetlen navigátor sem venné észre a különbséget. – Ajidica megnyomta a gombot, ami ismét elhomályosította a homokférget takaró burát.

Fenring nem hagyta magát lerázni. – Ami azt illeti, ehemmm, a legalkalmasabb próba az volna, ha amalt töltenénk egy navigátor tartályába, nem? Csak akkor bizonyosodhatunk meg afelől, tényleg beválik-e.

– Ez kivihetetlen, uram – feszengett Ajidica. – Nem kérhetjük föl a Ligát nyíltan, kertelés nélkül az együttműködésre. Az Amal-tervnek teljes titokban kell maradnia.

A gróf szeme gyanúsan csillogott, furfangos agyában máris tervek körvonalazódtak. – Valamelyik Arctáncoltatód minden biztonnyal át tudna csúszni a Liga szigorúan őrzött védelmi vonalain. Igen, hm, khmm. Magam is csatlakoznék az emberedhez, hogy lássam, rendben elvégzi-e a feladatát.

Ajidica a javaslatot fontolgatta. A császári tisztviselőnek igaza volt. Mi több, egy Arctáncoltató bevonásával kedvező alkalom kínálkozhat arra is, hogy... hogy megszabaduljon ettől a tolakodó fickótól.

Titokban Ajidica már korábban szerteküldözgette több száz, tartályokban fógant Arctáncoltatóját a galaxis stratégiai fontosságú pontjaira, hosszú hatótávolságú felderítő hajókon juttatva el őket a világűr feltérképezetlen körzeteibe. Az alakváltókat a tleilaxiak századokkal azelőtt fejlesztették ki, lappangó alkalmazási lehetőségeiket azonban máig nem tárták fel kellő mértékben. Majd ez is meg fog változni.

– Rendben, Fenring gróf. Adhatok melléd kísérőnek egy Arctáncoltatót.

Ha folyton közbejön valami zavaró körülmény, dohogott magában Ajidica, sose készülök el a munkámmal.

Már megint egy túlbuzgó politikusokból álló delegáció érkezett Bandalongból, a Bene Tleilax anyabolygójának szent városából. Vezetőjük, Zaaf Mester,